

FALUHELYI KRISZTIÁN

Vonzódások darabkái

■ MÁGNESES MEZŐK ■

Jelenet az előadásból

Koncz Zsuzsa felvétele

hangulatot teremt. Az ütemes csipogásról elektrokardiográfra is asszociálhatunk, továbbgondolva pedig élet és halál mezsgyéjén táncoló, visszaemlékező *éntudatra*. A koreográfia és a zene eklektikája (elektronikus zene, zongora, hosszú csendek) jól érzékelteti az emlékfoslányok kavargását. A két táncos mozgása néha összehangolt, hasonló, máskor teljesen különböző, egymástól független. Az utóbbi változat gyakorisága az *én* szétartó instanciáit hangsúlyozza. Amikor Nagy Andrea a színpad közepére ér, egy pillanatra szinte állóképpé merevedik a jelenet: megváltozik a megvilágítás, és a három egymás mellett álló táncos lassú karlendítései kerülnek a középpontba. De kisvártatva az előbbihez hasonlóan folytatódik a darab, csak a zene lesz karcosabb, mintha régi lemezjátszóról szólna. Ez újabb színnel gazdagítja a hangulatot. Végül a három táncos kört alkot a félhomályban; a görög mitológia élet-halál felett álló moiráira emlékeztetnek.

Az utolsó részben már öt táncos van a színen. A zene lágyan hullámzó, csak ritkán dinamikus, s a koreográfia híven követi: a mozdulatok puhábbá válnak. Amikor a táncosok mozgása har-

monikusan összehangolódnak, a koreográfia hatásos. A sok ismétlés azonban (ahogyan ez az előző részekben is néhányszor előfordult) feszegeti a jelenetek határait, a darab záró képe pedig különösen elnyújtott. Az improvizáció jellegű körbekerítés alig akar véget érni, végül az öt lányalak eltűnik a kékes háttérben.

A *Mágneses mezők* második változata sem befejezett műalkotás, de számos ötletet, továbbgondolásra érdemes elképzelést tartalmaz. A koreográfia elsősorban Nagy Andrea stílusbeli vonzódásairól árulkodik. Az egységes, jelentős mű azonban még vár magára.

MÁGNESES MEZŐK (MU Színház)

KOREOGRÁFIA: Nagy Andrea. ZENE: Maróti Emese, Bartók György. JELMEZ: Lőrincz Kriszta. FÉNY: Kocsis Gábor.

ELŐADJA: Ékes Georgina, Haraszi Adrienn, Nagy Andrea, Nagy Csilla, Tonhaizer Tünde.